

han under sagen frafalder krav på vederlag af det offentlige.

De nugældende regler om dette forhold indeholdes i § 3 i lov nr. 55 af 24. maj 1879 om sagførernes adgang til salær og erstatning for udlæg for udførelsen af offentlige og beneficerede sager, hvorefter forbudet mod ved siden af det sagføreren af retten tilkendte salær at modtage vederlag af vedkommende part ikke gælder for den sagfører, som beskikkes uden for sin tur.

Efter de ved lov nr. 396 af 12. juli 1946 om ændringer i og tilføjelser til lov om rettens pleje af 11. april 1916 stedfundne ændringer i retsplejelovens §§ 332 og 733 kan også andre end de af justitsministeriet til udførelse af offentlige og beneficerede sager antagne sagførere beskikkes som sagførere for parter, hvem fri proces er meddelt, og som forsvarere for sigtede i straffesager. For disse sagføreres vedkommende er der ikke noget klart forbud mod at fordrø et yderligere salær af klienten udover vederlaget fra det offentlige. Det forekommer imidlertid uheldigt, om disse sagførere skulle være berettigede til at modtage vederlag af parten udover det af retten fastsatte salær. En sagfører, der ikke mener at kunne nøjes med det af retten fastsatte salær, bør ikke lade sig beskikke, men eventuelt optræde som privat antaget sagfører for den pågældende klient, med hvem han så må ordne honoraret.

Da det endvidere findes betænkeligt at opretholde adgangen for de af justitsministeriet til udførelse af beneficerede sager antagne sagførere til at fordrø yderligere salær af klienten, når de beskikkes uden for tur, foreslås det, at beskikkede sagførere i alle tilfælde skal være uberettigede til ved siden af det af retten fastsatte salær at modtage et vederlag fra anden side.

Til §§ 340 og 425.

Redaktionelle ændringer.

Til § 428.

Bestemmelsen er fremtidig overflødig, idet reglerne optages i § 268 og § 270, stykke 1.

Til § 429.

Redaktionel ændring.

Til § 478.

Ændringerne i stykke 1, nr. 2, stykke 1, er redaktionelle, dels som følge af ændrin-

gerne i retsplejelovens kapitel 26, dels som følge af lov nr. 213 af 31. marts 1949 om landvæsensretter.

I ændringen til stykke 1, nr. 2, stykke 2, opstilles 3 betingelser for, at eksekution kan foretages på grundlag af et privat forlig:

- 1) at forliget er indgået, efter at forfaldstiden for den gæld, som forliget angår, er indtrådt,
- 2) at den umiddelbare adgang til eksekution af forliget i tilfælde af misligholdelse udtrykkelig er vedtaget i dette,
- 3) at omkostningerne er anført i forliget med et bestemt beløb.

Af disse betingelser er de to første nye.

Man har ikke anset det for nødvendigt at erstatte den hidtidige ratihabition af frivillige forlig ved forligskommissionerne med en eller anden form for offentlig registrering. Det må anses for ubetænkeligt at gøre forligene direkte eksigible, idet de to foreslåede nye betingelser for anerkendelse af udenretlige, skriftlige forlig som eksekutionsgrundlag forhindrer, at det i kontrakter angående ydelser, som forfalder i fremtiden, vedtages, at der i tilfælde af misligholdelse straks skal kunne gøres udlæg, og sikrer, at skyldneren ved underskriften af forliget bliver bekendt med følgerne af misligholdelse af forligets vilkår.

Bestemmelsen må sammenholdes med forslaget til ændring af § 490, hvorefter der sikres skyldneren 4 løbedage, og forslaget til ændring af § 484, hvorefter fogden, såfremt skyldneren under udlægsforretningen fremsætter indsigelser mod forliget, har mulighed for at nægte at fremme fogedforretningen og henvise rekvirenten til at søge sit krav fastslået ved dom under en almindelig retssag.

Med hensyn til bestemmelsen henvises iøvrigt til udvalgets betænkning side 30—32.

Til § 482.

Redaktionel ændring.

Til § 484.

Ved forslaget gives der fogden ved udlæg i henhold til private forlig adgang til at henvise sagen til almindelig rettergang, såfremt rekviritus fremsætter indsigelse mod fogedforretningens fremme, enten fordi han bestrider forligets gyldighed eller hævder at have opfyldt forliget.